

Βόλος 8 Ιανουαρίου 2016
Του Σεραφείμ Αθανασίου
« ΓΙΑ, ΕΝΑ ΠΟΥΝΤΙΚ »!

Πρέπει να ήταν το 1954 ή 55, υπηρετούσα ως Υπαξιωματικός στην Υποδιοίκηση Χωροφυλακής Λαμίας και το Άγιο Πάσχα εκείνου του χρόνου με ολιγοήμερη άδεια, πήρα

την οικογένειά μου(σύζυγο και ένα κοριτσάκι δύο ή τριών ετών) και κατέβηκα στο χωριό μου την Κόμνηνα, που βρίσκεται κοντά στα Καμένα Βούρλα, λίγα χιλιόμετρα προ αυτών, δεξιά της λεωφόρου Αθηνών πηγαίνοντας για την Αθήνα και στο βάθος μιας όμορφης εύφορης ζώνης ευλογημένης Γης.

Γεμάτο γνωστό κόσμο το χωριό μου επειδή και όσοι νέοι την ηλικία συγχωριανοί μας τυχόν έλλειπαν εργαζόμενοι σε άλλες πολιτείες, και αυτοί θυμάμαι πως ήταν λίγοι σε αριθμό, είχαν επιστρέψει στο χωριό για να γιορτάσουν το Πάσχα, αντάμα με γονείς και άλλους συγγενείς.

Και δεν ήταν πολλοί όπως είπα αυτοί που είχαν φύγει, συνήθως για Αθήνα ή αλλαχού, επειδή μετά από τις τόσες καταστροφές πολέμου, κατοχής, εμφυλίου σπαραγμού και άλλα δεινά, δύσκολα αποφάσιζαν οι άνθρωποι να εγκαταλείψουν τη γνωστή φτωχική αλλά ζεστή παραστιά τους και να ανακατευθούν με άγνωστο πλήθος πολιτών, ψάχνοντας για δουλειές ακόμη και του ποδαριού που και αυτές δεν τις γνώριζαν, εκείνα τα αγνά αγροτόπαιδα που ήξεραν μόνο πώς να σκάβουν, να θερίζουν ή να οδηγούν σε βοσκή το δικό τους ή και ξένο κοπάδι προβάτων.

Γεμάτο λοιπόν συγχωριανούς το χωριό μου και την ημέρα της Λαμπρής μετά την Ανάσταση, γέμισαν οι αυλές των σπιτιών μας χαρούμενες φωνές μικρών και μεγάλων, ενώ τα αρνιά ψηνόntonουσαν σε διάφορα σημεία κατά γειτονιά και σε λάκκους, όπως ονόμαζαν ή ονομάζουν τους χώρους που αυτά ψήνονται, ανά πέντε, οκτώ και χωρίς υπερβολή δέκα και δώδεκα, ανάλογα με τα γειτονικά σε εκείνον τον μαχαλά σπία.

Η μοσχοβολιά των αρνιών που σιγά, σιγά στο λάκκο ψηνόntonουσαν, αλλά και τα γλυκά, οι πίτες και άλλες λιχουδιές που οι νοικοκυρές στο σπίτι τους ετοιμάζαν για το Πασχαλινό τραπέζι, διαχέονταν σε όλους τους μαχαλάδες, κάνοντας τα ρουθούνια όλου εκείνου του πληθυσμού των τριακοσίων και περισσοτέρων κατοίκων να νοιώθουν όμορφα με κείνη τη μυρωδιά αλλά και για το πλούσιο φαγοπότι που σε λίγο τους περίμενε.

Τα αρνιά ψήθηκαν, τα τραπέζια στρώθηκαν, του σκασμού όλοι τους έφαγαν και φάγαμε, στη δεύτερη ανάσταση της αγάπης το απόγευμα στην εκκλησία πήγαμε και, πολλοί από μας συνέχισαν το φαγοπότι τους στα καφενεία της μοναδικής πλατείας του χωριού μας που λόγω γιορτής είχαν μετατραπεί σε ψησταριές.

Τα νέα παιδιά χόρευαν δημοτικά τραγούδια τα οποία ένας δεξιότηνης γύφτος με το κλαρίνο του έπαιζε και χωρίς υπερβολή εκείνη η λουλουδιασμένη Ιτιά που αντηχούσε στα αυτιά όλων ήταν μια μαγευτική ζωντάνια αισθήσεων!

Σε όλες όμως αυτές τις εκδηλώσεις απ' ότι θυμάμαι τη μέρα κείνη δεν συμμετείχε καμιά γυναίκα του χωριού μας .Εκείνα τα ξεφαντώματα την εποχή εκείνη ήταν απαγορευτικά για το γυναικείο πληθυσμό σε πολλές περιοχές της Χώρας μας, όπως και στη δική μας. Όμως

δεν απαγορευόταν να βρίσκονται κάπου εκεί κοντά και να παρακολουθούν τα όσα γινόντουσαν και πως διασκέδαζαν τα βλαστάρια τους και τα έτερα ήμισύ τους .

Οι γυναίκες όλων των μαχαλάδων γριές, νιές και κορίτσια της παντρειάς, εφοδιασμένες από μια ψάθινη καρέκλα ή σκαμνάκι του σπιτιού τους καθόντουσαν όλες μαζί σε κάποια γωνιά της πλατείας, παρακολουθώντας τα πηδήματα και σάλτα υποψηφίων ίσως γαμβρών, που όμως και εκείνοι οι γαμβροί, με προσοχή έριχναν τις ματιές τους στο νυφοπάζαρο και όλα αυτά λόγω των αυστηρών ηθών που τότε επικρατούσαν.

Βέβαια δεν αποκλειόντουσαν τέτοιοι χοροί στις γυναίκες αλλά όταν τα κορίτσια χόρευαν σε πανηγύρια και άλλες εκδηλώσεις, δεν συμμετείχαν αγόρια- κορίτσια πιασμένα χέρι-χέρι, αυτό ήταν «απαγορευτικό», μπορούσαν όμως στις ίδιες εκδηλώσεις χαράς και οι νέοι να χορεύουν και να «μπδούν» με τα «πουδάριατς» όσου πιο «ψλά μπουρούν», αλλά μακριά τα «στέρφα απ' τα γαλάρια»! Αυτοί οι χοροί γινόντουσαν μόνο σε γάμους επειδή τότε υπήρχαν λιγότερα κουτσομπολιά.

Εκείνα τα χρόνια οι γυναίκες, δεν είχαν πολλά πάρε-δώσε, με καφενεία, καφετέριες (δεν υπήρχαν άλλωστε αυτές) και κέντρα διασκέδασης ή ξεφάντωσης. Ήταν γυναίκες «για σπίτι», νοικοκυρές, καλές μαγείρισσες και χρυσοχέρες, ιδιαίτερα στο κέντημα, σε υφαντά αργαλειών και σε περίπτωση ανάγκης, στο όργωμα, τη σπορά το θερισμό και συγκομιδή σιτηρών ή άλλων δημητριακών καρπών και λοιπών οσπρίων τα οποία παράγει όλος ο ευλογημένος Ελλαδικός μας τόπος.

Ακόμη και γειτονόπουλα που ζούσαν στα χωριά μας μεγαλώνοντας ηλικιακά και μετά το Δημοτικό που μαζί αγόρια και κορίτσια τέλειωναν, δεν αντάλλασαν μεταξύ τους σχεδόν ούτε καλημέρα, σε περίπτωση που βρισκόντουσαν μόνα τους σε κάποια διασταύρωση δρόμου και αν αυτή η καλημέρα αποτολμούσε να βγει από τα χείλη τους, λεγόταν τόσο βιαστικά, επιταχύνοντας στη συνέχεια τα βήματά τους κατά τρόπον ενοχοποιητικό, επειδή φοβόντουσαν τα κουτσομπολιά και τα κους κους της όποιας Κατίνας-Μάξγουελ (συγγνώμη ζητώ από την ψυχούλα της αδελφούλας μου που έφερε αυτό το όνομα) που δεν άφηνε και δεν αφήνει η Μάξγουελ(αν και τώρα δεν την υπολογίζουν) άνθρωπο να... Αγιάσει, με τα όσα του σέρνει πίσω του και εν αγνοία του.

Και αν, τα τότε παιδιά εργατών Γης ή Αρχόντων-ιδιαίτερα τα κορίτσια- δεν είχαν την «έξωθεν καλή μαρτυρία» ακολουθούσε αυτά η κατακραυγή και οι αρνητικοί ψίθυροι για την ηθική τους και, ότι άλλο μπορούσε να φανταστεί αρρωστημένος ανθρώπινος νους.

Γι' αυτό και ο λόγος της παραμονής κοριτσιών, ανάμεσα σε κείνο το γυναικομάζωμα που κάθονταν σε κάποια γωνιά της πλατείας παρακολουθώντας τους χορούς των νέων, προκειμένου να αποκτήσουν την «καλή μαρτυρία» από ενδεχόμενη κρυφή κουτσομπολιά που ίσως βρισκόταν ανάμεσα σε εκείνες τις νοικοκυρές του χωριού που και αυτές καμάρωναν τα παιδιά τους που χόρευαν.

Θυμάμαι την σύζυγό μου, Δωδεκανησιακής καταγωγής, εκείνο το βράδυ της Λαμπρής είχε έρθει μαζί μου στο καφενείο του χωριού ,στο οποίο με διάφορες δικαιολογίες δεν ήρθαν η σύζυγος του αδελφού μου και η αδελφή μου οι οποίες όμως κάποια στιγμή στρογγυλοκάθισαν και αυτές κοντά στις άλλες γυναίκες, στη γωνιά της πλατείας και, παρακολουθούσαν χορούς και γλέντια συγχωριανών τους.

Άλλα ήθη και άλλα έθιμα, την τότε εποχή, κατοίκων της Ρούμελης και λοιπών χερσαίων διαμερισμάτων της Χώρας μας από κατοίκους Νησιών, ιδιαίτερα του Δωδεκανησιακού Συμπλέγματος.

Στα νησιά της Δωδεκανήσου που τόσο καλά γνωρίζω τους ανθρώπους επειδή ανάμεσά τους έζησα κάπου είκοσι χρόνια και σε εκείνη την εποχή είχαν μια άλλη δόση καλύτερης επικοινωνίας μεταξύ τους, χωρίς εκείνη η επικοινωνία να αποβαίνει σε βάρος των ηθικών αξιών οικογενειών και πληθυσμού. Εκείνη η διαφορά ηθών, εθίμων και γενικά συμπεριφορών νησιωτών και χερσαίων (βουνίσσιων) ήταν τεράστια και αυτό πρέπει να ομολογείται χωρίς να κακοφαίνεται σε μιας τους στεριανούς.

Πέρασε και εκείνη η Άγια μέρα της Λαμπρής και ήρθε η Δευτέρα στην οποία το γλέντι και η κρασοκατάλυξη όλων συνεχίστηκε για να ακολουθήσει μια άλλη πανδαισία χαράς και διασκέδασης την επομένη μέρα («τρίτη του Πάσχα» όπως την ονομάζουμε και λίγο πιο έξω από το χωριό μου στην περιοχή του Αι-Ταξιάρχη επειδή εκεί κάθε χρόνο συγκεντρωνόντουσαν(μόνο στα τότε δυστυχώς χρόνια) όλοι σχεδόν οι κάτοικοι των γύρω χωριών: Κόμνηνας, Ρεγγίνιου και Καλυδρόμου(παλιό Ρετζέρι) και αφού με κατάλυξη και σεβασμό άναβαν το κεράκι τους, άρχιζαν κάτι «συνεδριάσεις» στομάχων και ανάλογα με τις όποιες αντοχές αυτών των εργοστασίων αφομοίωσης προϊόντων τροφής, αποφάσιζαν ή όχι την συνέχιση των συνεδριάσεων ή την ανάπαυλα των μηχανών συντήρησης.

Την Τρίτη λοιπόν μέρα εκείνου του Πάσχα του έτους 1954 ή 55 και εγώ μαζί με αγαπημένα συγγενικά μου πρόσωπα βρεθήκαμε σε κείνο το χώρο και φτάνοντας στογγυλοκάθισα κάτω από τον ήσκιο ενός γνώριμου από τα παιδικά μου χρόνια πανύψηλου δένδρου, το οποίο καλοσυνάτα με καλωσόρισε.

Το ίδιο με καλοσύνη και με το θρόισμα των φύλλων του καλωσόρισε όλη μου την παρέα ιδιαίτερα τα κουτσούβελα φίλων και τις δυο μικρές ξαδέρφες-παιδιά δικά μας του αδελφού μου Πάνου η μια και δική μου η άλλη, που είχαν και το ίδιο όνομα Μαρία.

Είχαμε δώσει στα μικρά μας αγγελούδια το όνομα της δικής μας σεβαστής και αγαπημένης μας μάνας, εγώ όμως ήμουν και πιο τυχερός γιατί με το όνομα Μαρία ικανοποιούσα και την επιθυμία της πεθεράς μου που και εκείνη την φώναζαν Μαρία.

Οι δυο εκείνες οι γυναίκες ήταν μπορώ να πω άγιες με μια παντελώς αθώα καρδιά και με συναισθήματα γεμάτα καλοσύνη για τον όποιο συνάνθρωπό τους.

Το πανύψηλο λοιπόν εκείνο δένδρο με το θρόισμα του καλωσόρισε και τα παιδάκια κάνοντάς με εμένα ιδιαίτερα να νιώσω άσχημα και με συστολή κούρνιασα δίπλα του φιλώντας τον κορμό του.Και ντροπιάστηκα επειδή αυτή μου την εκδήλωση σεβασμού θα έπρεπε να του την προσφέρω πριν καν ξαπλώσω φαρδύς πλατύς στην όμορφη δική του ιδιοκτησία διακοσίων και πλέον χρόνων!

Γεμάτο κόσμο ένα υπαίθριο πλατό γύρω από το εκκλησάκι. Σιγανό το κουβεντολόι επειδή η λειτουργία συνεχιζόταν ενώ μέσα στο ναό ήταν το αδιαχώρητο συνήθως από γριούλες με τα εγγονάκια τους αλλά και νέους την ηλικία ανθρώπους.

Μικρής χωρητικότητας πιστών το εκκλησάκι και στο εσωτερικό τους τα κεραμίδια της σκεπής του ήταν γεμάτα από φωλιές πουλιών και ορισμένα εξ αυτών τρομαγμένα ή και ίσως χαρούμενα πετούσαν πάνω από τα κεφάλια όλων, δημιουργώντας μία όμορφη ατμόσφαιρα και μια ηρεμία ψυχών που μόνο ο Πλάστης μας μπορεί να μας χαρίσει.

Ο κόσμος μπαινόβγαινε για να ανάψει το κεράκι του και η Εκκλησούλα δεν άδειαζε, ιδιαίτερα από γιαγιές που υπομονετικά περίμεναν να πάρουν στο τέλος της Θείας Λειτουργίας το αντίδωρό τους, από το χέρι του Άγιου εκείνου Λευίτη, του Παπα-Γιώργη.

Όμως, κάποια στιγμή δυνατές γυναικείες και παιδικές φωνές, μπορώ να πω στριγκλιές, ακούστηκαν να έρχονται μέσα από το Ξωκλήσι, στον έξω χώρο.

-Βοήθεια, με δάγκωσε στο αυτί, με έφαγε, Χριστέ μου, Παναγίτσα μου, σώσε με, ενώ οι φωνές δυνάμωναν μαζί με κλάμα πανικού μικρών παιδιών.

Αλλόφρονες οι γυναίκες προσπαθούσαν σπρώχνοντας να βγουν από τη μικρή πορτούλα του ξωκλησιού και παρ' ολίγο να χειροδικήσουν κιόλας για το πια θα προσπεράσει την άλλη και να ανέβη πρώτη τα τρία ή τέσσερα «φαγωμένα» από το χρόνο και το ποδοπάτημα αυτών των χρόνων πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην είσοδο και έξοδο, του ημιυπόγειου δαπέδου του ΑιΤαξιάρχη.

Εμείς οι απ' έξω και όσοι είμαστε πιο κοντά ακούγοντας τις στριγκλιές τρέξαμε προς τα εκεί και μάλιστα πρώτοι και καλύτεροι ο Αστυνόμος του Ρεγγινίου με ένα χωροφύλακα στο Σταθμό τον οποίο υπαγόντουσαν και τα χωριά Κόμνηνα και Καλλίδρομο.

Τα όργανα της τάξεως τα ακολούθησα και εγώ με πολιτική περιβολή επειδή ήθελα να βρίσκομαι κοντά τους προσφέροντας κάποια βοήθεια στον έχοντα ανάγκη αλλά πιο πολύ να μάθαιναν οι συγχωριανοί μου και λοιποί εκεί επισκέπτες την καινούργια μου ιδιότητα την οποία είχα αποκτήσει από το 1945, τότε δηλαδή που έφυγα από το χωριό μου φορώντας ένα χιλιομπαλωμένο παντελόνι και γεμάτα πρόσθετες σόλες στα παλιά μου παπούτσια, προκειμένου να καταταγώ στη Χωροφυλακή για να «καζαντίσω».

Ήθελα να δείξω το πόσο «μεγάλος» και «τρανός» χωροφύλακας έγινα, κάνοντας το «κομμάτι» μου στους «παρακατιανούς χωριάτες» που συνέχιζαν να σκάβουν σαν χαζοί στα δικά τους ή ξένα αμπέλια αλλά και να βόσκουν προβατίνες, ενώ εγώ που είχα περισσότερο από εκείνους μυαλό ζούσα σαν Βασιλιάς, τρομάρα μου!

Πολλές γριούλες έτρεχαν εδώ και εκεί φωνάζοντας αλλά δεν καταλαβαίναμε τι έλεγαν επειδή από την τρομάρα τους μπέρδευαν τα λόγια τους. Μια μάνα κρατώντας το παιδάκι της που γοερά έκλαιγε, πήγε κοντά στο ποταμάκι, κατέβασε το παντελονάκι του και άρχισε να πλένει το σωματάκι του.

Μια άλλη γριούλα που είχε «χωθεί» πίσω από μια πατελιά θάμνων φώναζε την κόρη της να τρέξει κοντά της και όταν εκείνη πήγε, τις είδαμε σε λίγο να παίρνουν το δρόμο του γυρισμού στο χωριό και σωστά υποθέσαμε πως από κάποιο φόβο, τα όσα τις προηγούμενες μέρες και λόγω γιορτών περισσότερα είχε καταναλώσει, βίαια ελευθέρωναν τον θύλακα του στομάχου της!

Η συμπαθής εκείνη γριούλα τάχε η φουκαριάρα κάνει πάνω της και όπως ήταν φορτωμένη με παχύρρευστο και ανεπιθύμητο υλικό περπατούσε με ανοικτά πόδια ενώ η κόρη της προσπαθούσε να την εμπυχώσει δίδοντάς της κουράγιο προκειμένου να προσπεράσει η αγαπημένη της μάνα το «κακό» που ξαφνικά την είχε βρει.

Δεν ήμουν κοντά της αλλά και δεν θα ήθελα να βρίσκομαι γιατί δεν επιθυμούσα να οσφραίνομαι το άρωμα της εσωτερικά βρεγμένης καθαρής κατά τα άλλα φούστας ή άλλου εσωτερικού βαμβακερού υφάσματος εκείνης της γιαγιάς.

Όμως, τι εν προκειμένω είχε γίνει? Να τι ακούστηκε :

Ο Παπά-Γιώργης λειτουργώντας κάποια στιγμή βγήκε από το μικρό ιερό για να πει το « Άνω σχώμεν τας Καρδίας», Βγήκε και... στρέφοντας το κεφάλι και τις παλάμες του προς τα «Άνω σχώμεν», σε ένα παράλληλο με το δάπεδο χονδρό καδρόνι της σκεπής είδε να στέκεται ακίνητος ένας πελώριος ποντικός η δε ουρά του κρεμόταν και αποτέλεσμα να δημιουργεί ανατριχίλα. Βλέποντάς τον και προφανώς ξαφνιασμένος ο Παπα-Γιώργης, σταμάτησε στις λέξεις «άνω σχώμεν» και με το δάκτυλό του δείχνοντας εκείνο το μεγάλο τρωκτικό, φώναξε πολύ δυνατά «Για ένα πουντίκ».

Όσοι κόσμος ήταν εκεί κοίταξε τον ανήφορο και ο νεωκόρος που ήταν και θεόκουφος, ο μπαρμπα- Χρήστος ένας Άγιος επίσης άνθρωπος που δεν άκουγε παρακολουθούσε όμως όλες τις κινήσεις του ιερέως και με το Ανω Σχώμεν του παπα-Γιώργη και που έδειξε με το δάκτυλό του τη στρώση, κοίταξε και εκείνος τον ανήφορο και βλέποντας τον ποντίκαρο πήρε ένα μακρύ καλάμι που συνήθως υπάρχει σε όλες τις εκκλησιές και το οποίο στη μια του άκρη έχουν τοποθετήσει οι νεωκόροι «ανάποδο» λαμαρινένιο χωνάκι για να σβήνουν τα, σε μεγαλύτερο ύψος υπάρχοντα καντηλάκια, επιχείρησε να προγκίξει τον ποντικό.

Αυτό ήταν: Εκείνος πιο φοβισμένος από τους ανθρώπους έτρεξε αρχικά πάνω στο σανίδι και κάποια στιγμή σωριάστηκε με δυνατό «γκούπ» πάνω στο κεφάλι μιας γριούλας.

Εκείνη έβαλε τις φωνές, όλες οι γυναίκες τσίριζαν και προσπαθούσαν να βγουν έξω από τη μικρή πορτούλα ποδοπατημένες στα δυο τρία πέτρινα σκαλοπάτια, ο δε ποντικός έτρεχε και κείνος φοβισμένος σαν τρελός ανάμεσα στα πόδια μικρών και μεγάλων.

Ο παπά- Γιώργης παρακολουθούσε ασάλευτος τα όσα μπροστά του συνέβαιναν αλλά κάποια στιγμή και εκείνος άρχισε μπροστά στο Ιερό να ποδοπατά και να «ψάχνεται», επειδή νόμισε ότι ο ποντίκαρος της στρώσης, είχε χωθεί κάτω από τα άμφιά του.

Τον κατέλαβε και πανικός τον Παπα Γιώργη (σαν αστραπή μεταδίδεται ο φόβος) και τον έπιασε ιδρώτας και δεν ήξερε τι να κάνει. Ψαχνόταν, σταυροκοπιόταν και έψελνε:

«Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησον με τον αμαρτωλό». Τον καθησύχασε ο Κώστας Ξηρός (καμιά σχέση με το συνώνυμο τρομοκράτη) που ήταν ψάλτης του χωριού μας, ο οποίος του είπε να μη φοβάται γιατί εκείνο το τρωκτικό το είδε που είχε χωθεί σε κάποια τρύπα που βρήκε στην άτακτη φυγή του.

Όταν μαθεύτηκε το τι έγινε μέσα στην εκκλησία, το γέλιο που έπεσε σε όλες τις παρέες που σχεδόν είχαν γίνει ένα σύνολο χαρούμενης συντροφιάς δεν είμαι σε θέση εγώ ο φτωχός αφηγητής να το περιγράψω, όμως θυμάμαι και τον καλό μας Αστυνόμο, τον Ενωμοτάρχη Περρουλάκη Μανόλη, έναν πανύψηλο Κρητικό γεμάτο λεβεντιά, καλοσύνη και Κρητικό χιούμορ που κουνιόταν σύγκορμος από τα γέλια και ο οποίος όταν κοντά μας ήρθε και ο παπαΓιώργης προσπαθούσε να τον κάνει να γελάσει γιατί πραγματικά είχε λυπηθεί για τα όσα είχαν συμβεί.

Πολλά χρόνια πέρασαν από τότε και εκείνη η ιστορία δεν έχει ξεχαστεί. Οι γεροντότεροι και όσοι ακόμα ζουν εάν σήμερα τους πει κάποιος: « **Για ένα π ο υ ν τ ί κ**» το μυαλό τους θα τρέξει σε εκείνον τον καλοκάγαθο αγνό και Άγιο Ιερέα που άθελά του τη μέρα κείνη πρόσφερε χωρίς να το καταλάβει την μεγαλύτερη ψυχαγωγία που μπορούσε να χαρίσει άνθρωπος σε εκατοντάδες κατοίκους στα τρία γειτονικά χωριά μας.

Δεν ξέρω αν μετά το « **Ανω σχώμεν**» που το διέκοψε ο παπά Γιωργής με το «**να ένα πουντίκ**», προσευχόμενος συμπλήρωσε και «**τας καρδίας**» ή από το φόβο του μήπως κάτω από τα άμφιά του κρυβόταν ο υπερμεγέθης ποντικός, διέκοψε την λειτουργία.

Ξέρω όμως πως εκείνη η γριούλα έφυγε ντροπιασμένη από τον ΑιΤαξιάρχη με γεμάτη υγρά υλικά κάτω από τη φούστα της τα οποία ανέδιδαν και ανυπόφορη οσμή.

Όμορφες εποχές!!! παρά τα «σκληρά» μέτρα ηθών και εθίμων. Όμορφες και διασκεδαστικές παραστάσεις αθών υπάρξεων. Νοσταλγικές και οι θύμησες.

ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΣ ΠΟΛΛΑ

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε την 9-1-2016 στον Ταχυδρόμο και στις 10-1-2016 στη Ροδιακή.